

Едъръ Ракъ тя тамъ съгледа
и къмъ него се наведе.

„Ти що диришь, Рако, тука?“ —
тя му рече. — „Що? — сполука! —

бързо Ракътъ ѝ отвърна. —
Пратенъ съмъ азъ да обгърна

съ погледъ цѣлата вселена
и да найда въ два-три дена

най-достойната царица,
та била и магарица...

Хала ни е лошъ, Мецано,
въ разправии сме отъ лани.

Нѣма въ пжть кой да ни вкара,
всѣки както знае кара.

Работата се запече —
трѣбва ни царица вече,

че родътъ ни ще загине...“
„Зная, зная! — Меца зина. —

Гледай ти каква поржка!
Ще помогна въ тая мжка —

приемете за царица
мене, Мечката стрѣвница!“

„Жива да си, бабо Мецо!
Хайде съ мене вѣвъ двореца!“

„Де е той?“ — тя въ мигъ попита.
„Близу, Мецо, въ дълбинитѣ...“

И нагазиха въ морето.
Но разтупка се сърдцето

на Мецана — позапрѣ се.
И като че ли я втресе.

„Хайде, де! Върви, Мецано!“
Тя немръдна. „Що ти стана? —

Ракътъ рече ѝ високо. —
Трѣгвай, де! Не е дълбоко.

Ще се гмурнемъ подъ водата
и веднага сме въ палата!“

И засрамена Мецана
ужъ пое, но пакъ застана.

Пѣнеста вълна къмъ нея
спусна се и въ мигъ залѣ я.

По-навжтре тя нахълта
и завчасъ вода нагълта.

„Бре, загинахъ!“ — Меца викна.
Никой ѝ се не откликна.

Взе да рита, да се дави,
еле на брѣга изплава.

Безъ надире да поглежда,
смръщи Меца мокри вежди,

къмъ брѣга се пакъ изкачи
и въ равнището закрачи.

И полегна вѣвъ тревата
да си изсуши снагата.